

РЕШЕНИЕ

№ 940

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10269** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК, вр. чл. 92, ал.11 от ЗДДС, вр. чл. 145 и следващите от АПК.
Образувано е по жалба Вх. № 31643/12.10.2020г. по описа на АССГ на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Р. Д., с адрес за кореспонденция – [населено място], [улица], срещу Акт за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС № Р-22221020004127-171-001/27.08.2020 г., издаден от Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., във връзка с деклариран ДДС за възстановяване по чл. 92, ал. 3 от ЗДДС в справка-декларация с вх. №22104068863 от 15.06.2020 г., в хода на извършвана ревизия, възложена със ЗВР №Р-22221020004127-020-003 от 24.08.2020 г. по описа на отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., потвърден изцяло като законосъобразен при обжалването по административен ред с Решение № П-10 от 28.09.2020г. на Директора на ТД на НАП-С..

Жалбоподателят твърди, че по същество оспорения акт е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с представените доказателства в хода на административното производство, поради което е необоснован и несъответстващ на материалния закон. В писмено становище чрез процесуален представител адв. М. Т., изцяло поддържа жалбата. Иска се от съда да отмени оспорения А. по чл. 92, ал.11 от ЗДДС, като незаконосъобразен. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът –директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. С. Е., изцяло оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и

иска отхвърлянето и. Изцяло поддържа мотивите и съображенията на Решение № П-10 от 28.09.2020г. на Директора на ТД на НАП-С..

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена-не изпраща представител, не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 197, ал. 1 от ДОПК срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и се оспорва от лице адресат на акта, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Предмет на оспорването е /А./ Акт № Р-2221020004127-171-001/27.08.2020 г. за прихващане или възстановяване (А.) на ДДС, издаден от Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., във връзка с деклариран ДДС за възстановяване по чл. 92, ал. 3 от ЗДДС в справка-декларация с вх. №22104068863 от 15.06.2020 г. Не е спорно, а се установява и от приложената по делото административна преписка, че оспореният А. е издаден в хода и при извършване на ревизионно производство на дружеството-жалбоподател, възложено със ЗВР №Р-2221020004127-020-003 от 24.08.2020 г. по описа на отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

Съгласно нормата на чл. 92, ал. 3 от ЗДДС, независимо от ал. 1 от същия закон, данъкът за възстановяване по чл. 88, ал. 3 се възстановява в 30-дневен срок от подаване на справка-декларацията, когато: 1. лицето е извършило за последните 12 месеца преди текущия месец облагаеми доставки с нулева ставка на обща стойност повече от 30 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки, включително доставките с нулева ставка; на доставки с нулева ставка се приравняват и доставките на следните услуги с място на изпълнение на територията на друга държава членка, по които получател е лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка: транспорт на стоки в рамките на Европейския съюз и оказвани във връзка с този транспорт спедиторски, куриерски и пощенски услуги, различни от услугите по чл. 49; транспортна обработка на стоки; услуги във връзка с транспорта, оказвани от агенти, брокери и други посредници, действащи от името и за сметка на друго лице, както и услуги по оценка, експертиза и работа върху движими вещи; 2. лицето - земеделски производител, е извършило за последните 12 месеца преди текущия месец облагаеми доставки със ставка 20 на сто на произведените от него стоки по приложение №2, част втора, на обща стойност повече от 50 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки. Няма спор по делото, че дружеството-жалбоподател попада в хипотезата на чл. 92, ал.3, т.1 от ЗДДС.

Съгласно ал. 11 на чл. 92 от ЗДДС, в сила от 01.01.2014 г. в случаите по ал. 3 при възложена проверка данъкът се прихваща или възстановява в 30-дневен срок, а при възложена ревизия данъкът се прихваща или възстановява изцяло, или частично в 30-дневен срок от връчване на заповедта за ревизия в размер, представляващ разликата между декларирания данък за възстановяване и размера на данъците и задължителните осигурителни вноски, които обосновано се очаква да бъдат установени при ревизията. Актът, с който се възстановява или отказва възстановяването при възложената ревизия, се обжалва по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, предвиден за обжалване на

обезпечителните мерки. За невъзстановената част от декларирания данък за възстановяване се прилага ал. 8 – независимо от разпоредбите на ал. 3-5, когато е започнала ревизия на лицето, срокът на възстановяване на данъка е срокът за издаване на ревизионния акт, освен в случаите, когато лицето предостави обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие не по-кратък от 6 месеца.

Въз основа на становищата на страните и представените доказателства с административната преписка и в хода на съдебното производство, съдът намира, че спорът по същество се свежда до материалната законосъобразност на акта и неговата обосноваемост във връзка с отказа за прихващане на ДДС, въз основа на наличието на липса на разлика, между декларирания данък за процесния период и обосноваеният размер на данъка за довносяне по ЗДДС, който се очаква да бъде установен от ревизиращия екип в хода на ревизията. В този смисъл по същество се оспорват изводите за липса на реалност на доставките от предходен доставчик – [фирма], във връзка с неустановеността на реалността на последващите доставки ВОД към клиенти на ревизираното лице-жалбоподател от държави-членки на ЕС- в Румъния, Гърция и Италия, за които е предвидена нулева ставка по ЗДДС и възниква право на приспадане на данъчен кредит във връзка с предходните фактурирани доставки по ЗДДС, за процесния период.

Установява се от административната преписка и не е спорно между страните, че жалбоподателят на основание чл. 125, ал. 1 от ЗДДС е подал справка-декларация по ЗДДС с вх. №22104068863 от 15.06.2020 г., с резултат за периода 01.05.2020 г. - 31.05.2020 г. ДДС за възстановяване в размер на 15 528.31 лв. В подадената справка-декларация по ЗДДС за периода е маркирана кл. 81 - ДДС подлежащ на възстановяване в размер на 15 528.31. съгласно чл. 92, ал. 3 в 30-дневен срок от подаването тази декларация.

Въз основа на представените в хода на административното производство доказателства-обяснения, фактури, ЧМР, транспортни документи и документи за извършени разплащания по доставките по банков път и по касов път, както и приетите в хода на хода на съдебното обжалване- /л. л.57-129 от делото и л. 141-149 от делото/, фактури, ЧМР и платежни документи, както и въз основа на удостоверените от ревизиращите органи данни от информационните масиви на информационна система на НАП, се установява и не е спорно от страните, че от страна на задълженото лице [фирма] през ревизирания период са декларирани доставки /ВОД/ на интериорни и входни врати и аксесоари за тях към дружества от Румъния, Гърция и Италия. В хода на проверката е изготвено ИПДПОЗЛ №Р-22221020004127-040-001/ 20.08.2020 г., като от страна на дружеството са представени документи и обяснения. Установено е, че [фирма] продава на свои клиенти в Румъния, Гърция и Италия интериорни и входни врати и аксесоари, като за проверявания период е подадена В. декларация с данъчна основа на извършени вътреобщностни доставки в размер на 79 897.56 лв. В хода на извършена проверка, дружеството е представило частично данъчни документи – фактури, ЧМР, като в ЧМР не е видно точният адрес на товарене, липсват данни за лицата приели/предали стоката. Установено е още, че към момента на издаване на обжалвания А. от 27.08.2020 г. от страна на румънските дружества – получатели на доставките по осъществения ВОД, липсва деклариране за В. от ревизираното лице [фирма]. По отношение на извършените плащания към доставчици, в хода на съдебното производство са представени частично извлечения за извършени плащания

по банков път, както и касови бележки за извършване на плащания по доставките на каса. Съдът намира, че сам по себе си факта на недеklarиране на В. от страна на румънските купувачи в единната система В.-не е самостоятелно основание за отказ за признаване на действителността на ВОД, но този факт аргументира правото от страна на приходната администрация да предприеме и извърши последващи проверки в хода на ревизионното производство по тези доставки, което обосновава извод за спорността им към момента на искането за прихващане и възстановяване и наличието на предпоставката „обоснован извод“ за наличието на размер на данъците, които обосновано се очаква да бъдат установени при ревизията, което е отрицателна предпоставка за уважаване на искането по реда на чл. 92, ал.11 от ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал.1 от ЗДДС „вътребщностна доставка на стоки“, е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка.

За процесния период е установено, че [фирма], е декларирало ВОД към страна-членка Румъния, които към момента на искането за прихващане, са спорни. За да е приложим режимът, установен за вътребщностните доставки, следва да са налице кумулативно следните условия: доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице на територията на страната: получателят да е регистрирано лице за целите на ДДС в друга държава членка; доставката да е възмездна; стоките да бъдат транспортирани от територията на страната до територията на друга държава членка, като транспортът се осъществява от или за сметка на доставчика, така и когато същият е от или за сметка на получателя. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗДДС документите удостоверяващи извършването на вътребщностна доставка се определят от нормите на ППЗДДС. В чл. 45 от ППЗДДС изчерпателно са изброени необходимите документи: - фактура за доставката, в която, когато получателят е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка, под който номер му е извършена доставката; - документи доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка; - транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките. На основание чл. 46, ал. 1 от ППЗДДС, в случай, че доставчикът не се снабди с документите по чл. 45 до изтичането на календарния месец, следващ календарния, месец, през който данъкът за доставката е станал изискуем, се счита, че доставката е облагаема със, ставка 20 на сто. Съгласно чл. 46, ал. 4 от ППЗДДС, когато впоследствие доставчикът се снабди с необходимите документи, той коригира резултата от прилагането на ал. 1 и 2 чрез анулиране на протокола издаден съгласно чл. 46, ал. 2 от ППЗДДС. Към момента на депозирането искане за издаването на А., със справка-декларация с вх. №22104068863 от 15.06.2020 г., е безспорно установено от ревизиращите органи в хода на ревизионното производство, че

дружествата-клиенти от Румъния не са декларирали В. от получаваните доставки от [фирма]. Налице е законосъобразен извод на ревизиращия екип, относно обстоятелството, че не са представени достатъчно доказателства, както от дружеството-жалбоподател, така също и от клиентите на същото, касаещи и удостоверяващи предпоставките на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, респективно правомерното прилагане на нулева данъчна ставка по чл. 53 от ЗДДС по деклариранияте ВОД на стоки към европейските контрагенти на дружеството.

По отношение на изложените доводи в жалбата, касаещи правото на ползване на данъчен кредит, следва да отбележа, че в хода на ревизията в резултат на извършени процесуални действия и преглед на представените документи и след техния анализ и установената фактическа обстановка, ревизиращия екип правилно е приел, че не може да бъде направен категоричен извод относно реалното изпълнение на деклариранияте доставки и наличието на предпоставките от ЗДДС за правомерното ползване на данъчен кредит за проверяваните периоди и е налице неизяснена фактическа обстановка за да бъде възстановен претендирания ДДС, като до приключване на ревизионното производство следва да се съберат допълнително доказателства във връзка с претендираното право, което не ограничава правата на дружеството жалбоподател. Установено е, че към момента на депозирането искане липсва аналитична отчетност, както и стокосен поток, като не може да се обвърже фактурата за покупка на стоки от 30.05.2020 г. с деклариранияте ВОД през месец май на същата година за посочените дати в А..

Въз основа на установения от органите по приходите и неоспорван факт, че собственик на ревизираното дружество [фирма] и предходния доставчик по веригата на негов основен доставчик [фирма], а именно [фирма], ЕИК:[ЕИК], е едно и също лице – М. Р. Д., доколкото не може да бъде обоснована нуждата и необходимостта задълженото лице да закупува стоката от посредник, данъчната администрация е приела, че не може да бъде прието по безспорен и категоричен начин наличието на реалност на доставките от предходен доставчик, което е преюдициален въпрос по отношение на определянето на реалността на последващите доставки по декларирания за процесния период ВОД. Ето защо, правилно приходните органи са приели, че въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства, които не се оборили и в хода на съдебното производство, пред настоящата инстанция, не се установява по безспорен и категоричен начин, реалното изпълнение на деклариранияте получени доставки и наличието на предпоставките на чл. 68, ал. 1 и ал. 2, във връзка с чл. 69, ал. 1, и чл. 6 и чл. 25 от ЗДДС за правомерното ползване на данъчен кредит за ревизирания период и периода по искането по справка-декларация с вх. №22104068863 от 15.06.2020 г. Същевременно е установено и не се оспорва факта, че ревизираното лице-жалбоподател, не е разполагало с необходимия потенциал за извършване на доставките, както и със съответните наличности от стоки по вид и количество, със заети по трудово или гражданско правоотношение лица, за да извърши последваща реализация и доставките по ВОД.

Установеното от фактическа страна, обосновава материалната законосъобразност на постановения отказ по Акт за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС № Р-22221020004127-171-001/27.08.2020 г., поради липсата на констатирана положителна разлика между декларирания данък за възстановяване и размера на данъците и задължителните осигурителни вноски, които обосновано се очаква да бъдат установени при ревизията, обосноваващ приложението на нормата на чл. 92,

ал.11 от ЗДДС.

От друга страна, както в хода на административното производство, така и при съдебното обжалване, жалбоподателят не е представил обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция със срок на действие не по-кратък от 6 месеца, поради което и не са налице основания за отмяна на обжалвания А. на основание нормата и по реда на чл.92, ал.8 от ЗДДС.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че оспореният Акт за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС № Р-22221020004127-171-001/27.08.2020 г., потвърден с Решение № П-10 от 28.09.2020г. на Директора на ТД на НАП-С., е издаден от компетентен орган, съобразен е с приложимото материално право, не се констатира процесуални нарушения и не противоречи с целта на закона и принципите на АПК, поради което и не са налице предпоставките за неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение. При този изход на делото, ответната страна има право на съдебно-деловодни разноски, които съдът с оглед на фактическата и правна сложност на спора, определя в размер на юрисконсултско възнаграждение от 150 лв., които следва да се заплатят от жалбоподателя.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ Жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Р. Д., с адрес за кореспонденция – [населено място], [улица], срещу Акт за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС № Р-22221020004127-171-001/27.08.2020 г., издаден от Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден изцяло като законосъобразен при обжалването по административен ред с Решение № П-10 от 28.09.2020г. на Директора на ТД на НАП-С., като неоснователна.

ОСЪЖДА „СТО ЕКСПОРТ“ Е., ЕИК[ЕИК], представлявано от М. Р. Д., с адрес за кореспонденция – [населено място], [улица], да заплати на Национална агенция за приходите-Териториална дирекция на НАП-С., сумата от 150.00 /сто и петдесет/ лева, представляващи съдебно-деловодни разноски в производството.

Р. е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ: